

билета, два паспорта на чужди имена и нѣколко бунтовнически възвания. Турцитѣ узнали, че избѣгалиятъ човѣкъ е Левски и пратили стражари, да го хванатъ: обсадили тѣхната къща въ Карлово, затворили майка му, дирили го навредъ и не могли да го намѣрятъ. Въ това време той избѣгалъ въ с. Войнягово, а следъ това тайно се прехвърлилъ въ своето скривалище въ Сопотския женски манастиръ, гдето калугеркитѣ често сж го укривали. Когато следъ нѣколко дни всичко утихнало, Левски яхналъ коня си и заминалъ заедно съ турската потеря за Пловдивъ.

Ето какъ описва Ив. Вазовъ това необикновено пѣтуване.

„Отъ Пловдивъ бѣ изпратенъ кърсердаринътъ Хаджи Исмаилъ-ага съ 35 души конни войници да претарашуватъ цѣлото Карлово и околнитѣ села и да хванатъ Левски. Всички пѣтища, ханове и пѣтеки бѣха завардени. Много невинни хора бѣха затворени, но Левски не се намѣри. Исмаилъ-ага се отчая и тръгна да се връща за Пловдивъ. На срѣдъ пѣтякарловскитѣ търговецъ Грозевъ срѣщналъ потерята и я отминалъ.

На 50 крачки следъ потерята Грозевъ срѣщналъ нѣкакъвъ си конникъ, българинъ, облѣченъ въ потури, съ фесъ и отворенъ чадъръ надъ главата. Грозевъ, безъ да подозира нѣщо, спокойно отминалъ пѣтника, дори и не го огледалъ добре. Като го подминалъ, той чулъ гласъ:

— Бай Грозевъ, на добъръ часъ! Грозевъ билъ приятелъ и съчувственикъ на Левски. Извърналъ се и се втренчилъ въ пѣтника. Що да види? — Василь Левски. Тръпки го побили.

— А бе, какво правишъ? Бива ли да се излагашъ толкова? Ей сега ще те арестуватъ!

— Не се безпокой: сега пѣтътъ е най-чистъ. Никой нѣма да се усъмни въ мене. Всѣки мисли, че азъ се крия въ миша дупка.

И Левски набързо разправилъ на Грозева, що е свършила потерята въ Карлово.

— Щомъ потегли потерята отъ града и азъ тръгнахъ следъ нея, — продължилъ Левски. Ако пѣтувахъ самъ, всѣки стражаръ по пѣтя щѣше да ме спира и разпитва. Сега съмъ спокоенъ.

— Нима ще влѣзешъ въ Пловдивъ съ потерята? — запиталъ Грозевъ.

— Непременно; дори ще се смѣся съ конницата. Сбогомъ, че дружината заминива, — усмихнато казалъ Левски, подалъ ржка и бутналъ коня.

Следъ нѣколко минути отъ височината Грозевъ се обърналъ и видѣлъ, че при с. Пѣснопѣй турцитѣ отсѣднали и развеждали конетѣ си. Между тѣхъ и единъ българинъ съ свитъ въ ржка чадъръ развеждалъ своя конъ“.

Така Левски безопасно влѣзълъ въ Пловдивъ.

Левски въ Ловечъ. Името на Левски гръмнало изъ цѣла България. За него говорѣли всички — и турци, и българи, и евреи Правителството наредило да се намѣри този чудноватъ и невидимъ човѣкъ, като обещавало 50,000 гроша награда томува, който го посочи. При обискитѣ турцитѣ намѣрили портрета на Левски, който